

31. okt. 1847

FAKTA

Dato:
31. okt. 1847

Sidetal:
Dagbog D, side 38-39

Dagbogens placering:
Den Hirschsprungske Samling

Trykt udgave:
Ettore Rocca (red.): "Dagbog 9.
december 1846 - 15. april 1846" i
Bente Bramming, Hans Edvard
Nørregård-Nielsen og Ettore Rocca:
Længsel. Lundbye og Kierkegaard,
Århus 2013, s. 235-237; Jesper
Svenningsen (red.): Seks år af et liv.
Johan Thomas Lundbye - Dagbøger
om tro, skæbne, kunst og kærlighed,
København 2018, s. 489-490

TRANSSKRIFTION

Søndag Morgen 31 October 47.

Haardt har jeg forsyndet mig i Aftes ved dette Udbrud af Utaalmodighed, som var Gud en Kræmmer, med hvem man kunde tinge og prutte og handle, som kunde det retfærdiggjøres, at jeg elsker et Menneske mere end Gud – derved, at min Følelse for hende¹ er reen og at jeg vilde takke Gud med hende – nei! nei! Gud lader sig ikke spotte – og jeg handler som Mængden af Mennesker, selv efter bitter Erfaring, som burde gjort mig bedre. Jeg er en Elendig – lad mig aldrig glemme det et Øieblik. – Gid jeg havde et Brev snart fra min Moder²! –

•39•

Søndag Middag

Naar Sindet er nedtrykt og jeg næsten skjælver for hvad den nærmeste Fremtid vil bringe – o, da finder jeg en Trøst i Søren Kierkegaards nyeste Bog: Kjærlighedens Gjæringer. I den kan jeg vel ikke læse mig glad, men dog læse Sindet mildt, saa Taaren næsten kan stige til mit Øie, saa jeg seer forsonet paa Verden, der ligesom gjækkede mig ved sin Mildhed, da den dog haardnakket negtede mig min inderlige Bøns Opfyldelse. Jeg stod i dag tæt bagved hende i Kirken, og kunde ikke bede, at denne Afstand maatte forøges til et svælgende Dyb, jeg havde ikke Evne dertil – og kunde jeg det, i Sandhed, i Sandhed opgive min Længsel og derved fortjene hende – var det da ikke Synd atter at vende Sindet tilbage til Verdsligheden, efter at det havde vundet en Seir saa stor, at den vilde forekomme mig som et Under. Nei! Nei! om Kjærligheden til Gud i Sandhed havde seiret, da vilde han ikke vredes om jeg fulgte den reneste, dybeste, deiligste Attraa, han har nedlagt i Hjertedybet. Men, ret det kunde skee forinden, da var min Samvittighed ikke reen, da havde jeg elsket et Menneske mer end Gud. Forunderligt i hvad der saa skeer! o, I Lykkelige! hvis Tilbøielighed ingen Hindring fandt, I kjende ikke de Qvaler, som en saadan Længsel og dens Kampe med Kjærlighedens himmelske Søster: den aandelige Kjærlighed til Gud og det Evige – kan vække i et Menneskebryst. – Jeg er syg i Sindet – et kjærligt Ord af de Mennesker, som ane min Tilstand, hvor kan jeg sukke derefter, dog deres Munde tie og maa det vel – et kjærligt Ord fra min Moder, hvor længes jeg derefter, dog det faaer jeg vist snart, ret snart.

Søndag Aften.

Kom dog til Ro – kunde du attraa denne Pige, om hun snart efter følte, hun havde taget feil i sit Valg? kunde du atraa hende, om hun snart blev kold og ligegyldig ved at opdage Træk, hun tilforn ikke kjendte? Saa stille da! lad hende see mange Andre, lad dem fordunkle mig, og jeg skal jo dog vinde! lad hende sammenligne mig med de mange, og om hun dog vælger mig, skal jeg da ikke vinde tifold. Derfor gaa i Stilhed, elskelige Pige! lad imellem dit dunkle Øie kaste et Lys paa min Vei, den jeg i Stilhed vil vandre saa dygtigt og roligt, som det maa forundes mig. Hvorfor maatte jeg

trænge til disse Udgydelser? hvorfor til Udbrud af Nedslagenhed i Breve til min Moder? O, kom til Ro, behersk dig selv, da skaber du dig selv en Løn, som ingen Tilfældighed ingen Lykkens Lune kan berøve dig: en rolig Samvittighed!

¹ Georgia Schouw (1828-1868).

² Cathrine (Trine) Lundbye, f. Bonnevie (1792-1863).

Kløber gjere en blømseligked dnuaf for mig selv: at det er kendt, som talder
 at min lbe - her er det nogen Høje i, at Faldet sænkes i smit Berget, her
 dnuke Ophav er ikke selv rader for? Benne Barne! tænker du vist det
 Dag, da vi i legene nedvender som et Per ved Odeprøgt: det stille Vand
 har den dybe Grund? Kløber du, da er forledet pågæft sig lejend, da din
 Arme læse for min, da det derlige Hjertesind opjævende for Klømselønsomt
 og lod en lang Høststrikte efter sig; da tænkte er for det slæbte: give Gud,
 at du Nige, der nu stættet sig til mig, at Væne vil blive min: Tid
 og Eighed! Men du er for god, kan ejne større Lykke i Væne, og derfor
 rader Tanken sig angst for den derlige Drøm og klammer sig til en Be-
 signation, som vægner mine svage Kræfter. Alge Gud! ser mine Guder!
 lad dem ender lad mig seje, her Millioner Medskabninger formides! o
 smert! smert! er lider for tungt, er dnuimer om hende her Stund,
 ligge vægne om Natten og tænkes for hende, o Alenægtige! hvi kendes
 Højte med mit, og er rille i Samklang forise en Lykke som et Væne
 for den klæd. Smert! Smert! her langt herte kan den Tidvæne,
 da er efter skal henvæge og ikke kunne sejle min videløge Længsel
 efter at fortæne af et Menneke bryt. Mordeau skal er hende det? Mordeau
 sejle det? Men er Trost for det Offer som knuses af den for tungs Byde?
 Se min Ansigt! her Nade med - o er kan ikke tænke en klar Tanke,
 da man alle forvæner i det ene brændende Puske.

Lørdag Morgue 31 October 47.

Kløst har er forvænet omig i Rfter ved det Høst af Mælmselighed, som
 var Gud en klemmer, med hvem man kunde tinge og proste og handle,
 som kender det netfærdiggejves, at er elsker et Menneke mere end Gud - derud, at
 min Faldet for hende er reu og at er vilde takke Gud med hende - nei! nei!
 Gud leder sig ikke opatte - og er handler som Manglen af Menneke, selv efter
 bitter Erfaringer, som kunde gjet mig bedre. Jeg er en Elendig - lad mig aldrig
 glemme det et Gode blik. - Gud er hende et Brev smert for min Nade!

